

NE MANŽELSTVÍ

Bára Stránská

(Ne)manželství

Bára Stránská

Brno, 2026
Nakladatelství © SOLIS, 2024
Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 134. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Bára Stránská
Obálka a grafika © JPolc
Redakce a korekce: Anna Bílá, Jana Beranová,
Markéta Hrubá, Lucie Zubalíková,
Stylistika a kontrola: Monika Kurucová, Kristýna Tichá

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN
978-80-88525-13-4 epub
978-80-88525-12-7 PDF

Anotace

Damienem jsem pohrdala od první chvíle, kdy jsme se potkali. Nenáviděla jsem na něm absolutně všechno – jeho chladné vystupování, arogantní povýšenost a dovednost ve mně vzbuzovat to nejhorší. Dal mi jasně najevo, že budu jeho... Snažila jsem mu odolat, ale nakonec jsem svůj vnitřní boj prohrála. Beznadějně jsem se do něj zamilovala. Společnost nás považovala za spokojený pár žijící v idylickém manželství, ale realita vypadala za zavřenými dveřmi úplně jinak. Náš toxický vztah byl plný hádek, lží, nedůvěry, podvodů a bolesti... Nemilovali jsme se. Nenáviděli jsme se do morku kostí. Jenže můj manžel ještě neřekl poslední slovo...

ČÁST PRVNÍ

KAPITOLA PRVNÍ

Taky si někdy přejete, aby někteří lidé disponovali tlačítkem na vypnutí? Já bych momentálně dala cokoli za to, aby to bylo možné. Moje matka se totiž rozhodla, že mě bude systematicky ničit. Od rána nezavře pusu a kritizuje všechno, co udělám nebo řeknu. Tu pitomou garden party, kterou po-

řádá, mám snad za trest.

„Já prostě nechápu, proč si nechceš vzít ty šaty, které jsem ti nechala přinést. Vždyť jsou tak elegantní,“ zopakuje mi dnes snad po desáté.

Protočím oči a otráveně zafuním. „V tom případě si je vezmi sama, když se ti tak líbí.“

„Nebud’ drzá, mladá dámo. Chci, abys vypadala jako slušně vychovaná dívka z vyšší třídy.“

Otočím se na židli a spatřím nepřekonatelnou Claire Kingovou, jak stojí ve dveřích mého pokoje. Vypadá bezchybně, ostatně jako vždy. Sněhobílý kostýmek, perfektní účes i líčení a k tomu samozřejmě pečlivě vybrané zlaté šperky. V kdejaké soutěži o vzhled by určitě dostala plný počet bodů. Vsadím se, že se nemůže dočkat, až jí její přítelkyně budou skládat komplimenty.

„Ta...“ zadrhnu se, protože mi na jazyk přicházejí samá sprostá slova, „Odpornost, které ty říkáš šaty, zaručí jediné to, že budu vypadat jako chodící tlustý bonbonek! Všimla sis, že jsou sytě růžové?“

Přiloží si prsty ke spánkům a začne si je urputně masírovat. Známká toho, že jí lezu na nervy. „Já se z tebe snad zblázním! Proč mě alespoň jednou v životě nechceš poslechnout?“

Vstanu a dojdu k ní. „Máti, vážím si tvé péče, ale není potřeba. Obě máme jednoduše jiný vkus a bude lepší, když se každá budeme držet toho svého. Nejsem malá a nehodlám se oblékat jako panenka.“

Nic neříká, jen mi věnuje ošklivě pichlavý pohled, na který jsem za

ta léta zvyklá. Uraženě se otočí na podpatku a ujde asi tři kroky, než se zastaví a znovu se na mě podívá. „Pokud se ti můj výběr nelíbí... Co si teda hodláš vzít na sebe?“ nakrčí nos.

Přejdu tu zjevnou výčitku a usměju se na ni šibalským úsměvem. „Nic. Půjdu tam úplně nahá.“

„Ty nemůžeš být moje dcera,“ mávne rukou a odejde pryč.

„Zajímavé, občas si říkám to samé,“ zašeptám a zavřu dveře. Už ji vidím, jak letí za otcem do pracovny a stěžuje si, že ze mě má migrénu. A ten jako obvykle nevzhledne od papírů a jen pokrčí rameny. Jeho oblíbená reakce na všechno.

Posadím se k toaletnímu stolku a rozhlédnu se po svém pokoji. Pořád mi nějak nedochází, že jsem doma. Připadá mi to tu mnohem menší, než si pamatuju. Ostatně všechno je tu jiné... cizí. Vhodné spíš pro desetiletou holčičku než pro devatenáctiletou ženu. Krémové tapety s drobnými růžovými květy, světle růžový čalouněný nábytek, panenka sedící na prádelníku. Rozhodně se to nedá srovnávat s tím, jak jsem žila na internátu. Matce by jistě vstávaly hrůzou vlasy na hlavě.

Když jsem před lety předstoupila před rodiče a oznámila jim, že chci studovat v zahraničí, mělo to jeden jediný důvod – zmizet odtud co nejdál a vyhnout se dohledu. Pokud bych tu zůstala, určitě by mě vychovávali jako správnou dívku z vyšší společnosti. Děkuju, nechci. Naštěstí při mně stál můj anděl strážný a úžasný bratr a rodiče mi studium povolili.

Jenže roky na střední škole utekly rychle jako voda a já se musela vrátit domů. Původně jsem plánovala studovat i vysokou školu v zahraničí, ale rodiče mi dali jasně najevo, že je načase se přestat chovat jako pubertáčka a zaujmout své místo ve společnosti. Jsem totiž dcerou Alexandra a Claire Kingových a očekává se ode mě, že budu reprezentovat svou rodinu, která patří mezi místní elitu. Nic z toho jsem nikdy nechtěla, ale u nás nezáleží na tom, co kdo chce nebo si přeje...

Podívám se na telefon a zjistím, že si musím pospíšet, protože se brzy začnou sjíždět hosté na garden party. Matka se v pořádání různých večírků, charitativních plesů a jiných událostí přímo vyžívá. Jako členka několika ženských klubů a organizací musí jít příkladem. Může

tak dávat všem na obdiv bohatství naší rodiny. Dělá to velmi často a ráda. Tohle nadšení jsem s ní nikdy nesdílela. Sice jsem společenský člověk, ale preferuju jiný druh zábavy než plkání o ničem, pochlebování a pomlouvání ostatních.

Otevřu svůj cestovní kufřík s líčením a pustím se do práce. Za dvacet minut jsem naličená, a ještě si vyčešu drdol. Venku je obzvlášť horko a já nechci, aby se mi moje dlouhé vlasy barvy medu lepily potem ke krku.

Odložím lak a prohlédnu se v zrcadle. Nadšeně přikývnu, protože jsem se svým vzhledem spokojená. Na rty si nanesu svou oblíbenou rtěnku malinového odstínu a přidám linky, stíny a řasenku. Potrpím si na zvýrazněné oči, protože levé mám zbarvené domodra a pravé dohněda. Ta odlišnost mi přijde strašně sexy (a nejenom mně).

V šatně na mě čekají připravené světle modré šaty s krajkou, které jsem si narychlo koupila. Rozvážu si pásek od saténového županu a opatrně si je obléknu. Podívám se na sebe do velkého zrcadla a urovňuji si sukni. Padnou mi perfektně a správně mi obkreslují postavu. Dřív jsem se za ni styděla, vždycky jsem měla boky a velká prsa, ale čím jsem starší, tím víc se mi moje ženské křivky líbí.

Ve šperkovnici najdu stříbrné náušnice v podobě kapek a náramek. Poté přejdu k policím, kde mám vyskládané boty a jedny si vyberu. Cestou ze šatny míjím černý pytel, zavěšený na skříni. Zastavím se u něj a rozepnu ho. Okamžitě z něj na mě vypadne záplava růžového tylu, saténu a volánů. Tohle snad matka nemůže myslet vážně. Byla opilá, když je vybírala? Jako bych se propadla v čase do osmdesátých let! Znechuceně pytel zapnu. Mít zapalovač, tak lehne popelem. Přijde mi, že je matka vybrala schválně, abych vypadala jako totální idiot.

Sedím na posteli a nazouvám si boty, když mi zapípá telefon. Rychle dopnu pásek a sáhnu po něm. Ve skupinovém chatu na mě čekají tři zprávy od mých kamarádek. S Kendall a Deborou se známe od dob, kdy jsme si hrály na pískovišti a kradly si navzájem bábovičky.

KENDALL: PLATÍ TO KINO?

DEBORA: JASNĚ.

KENDALL: EL? MŮŽEME S TEBOU POČÍTAT?

Než stihnu napsat jediné slovo, ozve se matčin křik: „Eleanor, hosté přijíždějí. Pojď dolů!“

Spěšně vytřukám zprávu.

ELEANOR: NA OSMDESÁT PROCENT JO, ALE JEŠTĚ SE OZVU.

„Tak Eleanor!“ zavolá tentokrát otec.

„Už jdu!“ odhodím mobil na postel a opustím pokoj.

Pod schody už čekají rodiče a můj bratr. Matka přechází sem a tam a mne si čelo. Otec stojí nehnutě na místě a Matteo se ležérně opírá o zábradlí.

„Jsem tady,“ upozorním na sebe.

Matka se zastaví a dá si ruku v bok. Propaluje mě pohledem. „Jsi snad hluchá? Voláme na tebe celou věčnost!“

„Ne, ten tvůj ječák se přeslechnout nedá,“ utrousím polohlasně.

„Koukej se dnes chovat slušně a neudělej žádnou ostudu. Pozvali jsme hodně důležitých lidí.“

„Neboj se, máti, neudělám nic, co by ti způsobilo vrásky,“ odseknou.

Chce mi ještě něco říct, ale vloží se do toho otec. „Claire, jsou tady Williamovi. Pojď. Popichovat se můžete potom,“ nabídne jí rámě a oba s nacvičenými úsměvy vyjdou ven.

Matteo se odlepí od zábradlí a urovná si vínový oblek. „Vypadáš nádherně, sestřičko.“

Můj o šest let starší bratr je jediný, koho mám v naší dysfunkční rodině ráda. Pomáháme si a stojíme při sobě za každé situace. Na škole jsem ho hodně postrádala, ale často jsme si volali a pokud se v jeho nabitém rozvrhu našel čas, navštívil mě. Naše rodina vlastní rozsáhlý řetězec luxusních hotelů a Matteo se hned po vysoké zapojil, aby pomohl s chodem. Hodně pro něj znamená, že mu otec věří. On vždy byl a je oblíbené dítě. Prvorozený syn. Za to já jsem jen problémová dcera. Nehleďte v tom hořkost, jen konstatuju fakt.

Za ty roky se hodně změnil. Z vytáhlého vyžle se stal velmi

pohledný muž. Otcova chodící kopie. Hnědé vlasy, buclaté tváře, modré oči, vypracovaná postava. Typický lamač dívčích srdcí.

Člověk by ani neřekl, že jsme sourozenci. Nenajdete na nás jediný společný detail. Podobám se spíš matčině matce, babi Isabel. Nikdy jsem ji nepoznala, ale z fotek vyplývá, že jsem celá ona.

Usměju se na něj. „Za to ty vypadáš, jako by tě přejel parní válec. Kocovina?“

„Netušíš jaká,“ nasadí si sluneční brýle a nabídne mi rámě. „Můžeme?“

Pokrčím rameny. „Máme na výběr?“

Ušklíbne se a vede nás ven. „Vzhůru do jámy lvové. Užij si to.“

*

Prožívám učiněné peklo. Uplynou teprve tři hodiny a já můžu říct, že mám všeho a všech plné zuby. Jako dcera hostitelky musím pozdravit hosty a prohodit s nimi pár slov. Hotový očištěc. Všichni řeší to samé – kdo kolik peněz vydělal nějakou investicí nebo která z dam se oblékla naprosto nevhodně pro tuto příležitost. Vypiju několik skleniček šampaňského s nadějí, že se moje vnímání otupí, ale ve skutečnosti se mi motá hlava a cítím, že začínám být opilý.

„Eleanor!“ zakřičí mi někdo za zády.

Otráveně zavrčím a odložím jednohubku, kterou jsem měla v úmyslu sníst. Otočím se a čekám na ženu, která si ke mně razí cestu. „Patricio. Vítej.“

Matčina „kamarádka“ Patricia mě obejmě. „Tak ráda tě vidím. Kdy jsi přijela?“ pokouší se na mě usmát, ale obličej upravený plastikami se ani nehne. Vypadá ještě strašidelněji, než si pamatuju.

„Před dvěma týdny,“ odpovím jí. „Bavíš se dobře?“

Rozhlédne se kolem sebe a přikývne. „Ano, tvá matka dělá skvělé party.“

To ti tak věřím, pomyslím si. Ty dvě se nesnáší, ale předstírají opak. Navzájem se zvou na svoje večírky, aby se mohly předbíhat v tom, která z nich je lepší. A pak, že já se chovám jako děčko.

„Ráda jí tvou pochvalu vyřídím.“ Hodlám odejít, ale Patricia znovu

promluví a donutí mě tak zůstat stát.

„Už jsi viděla Rodneyho? Říkal, že by tě moc rád viděl. Počkej,“ šmejdí očima po lidech a hledá svého syna. Jen to ne!

„Patricio, omluv mě. Bratr na mě mává, asi něco potřebuje,“ zalžu a uteču.

Dojdu za ním na bar, kde si objednává drink. Číšník mu podá broušenou sklenici s hnědým obsahem, ale než stihne zareagovat, seberu mu ji a její obsah vypiju. Tekutina mi propaluje hrdlo. Rozkašlu se a uroním pár slz.

„Proboha, co to piješ za odpornost?“ zaskuhrám.

„Osmdesátiletou whisky,“ odpoví mi a pokyne obsluze, že si dá další.

Kašlání neustává, takže mi Matteo přihraje vodu. Vděčně ji přijmu a napiju se. Uleví se mi, ale stejně mám pocit, jako bych polkla střepy.

„Předpokládám, že něco potřebuješ, sestřičko.“

„Hodlám se vypařit. Budeš mě krýt?“ poprosím ho.

Přikývne. „Potřebuješ někam odvézt?“

„Ne, poradím si.“

„Dobře, buď na sebe opatrná.“

Líbnu ho na tvář. „Děkuju.“

Spěšně probíhám domem až do svého pokoje, kde si vezmu věci. Následně se plížím potichu ven a zkoumám, jestli není v dohledu někdo, kdo by mi mohl zhatit můj útěk. Už jsem skoro u domovních dveří, ale zarazím se hned, jak si všimnu matky. Postává tam s nějakou ženou a baví se spolu. Nejspíš se nejedná o krátkou konverzaci. K čertu!

Schovám se u sebe a posadím se na postel. Co teď? Koušu si ret a snažím se něco vymyslet. Nic mě však nenapadá. Chci se vzdát, ale upoutají mě balkonové dveře a hlavou mi bleskne nápad. Když jsou schody mimo hru, uteču jinudy.

Odhrrnu záclonu a vyjdu na balkon. Nakloním se a podívám se dolů. Nikde nikdo. Hodím kabelku na zem a přelezu zábradlí. Na rozdíl od jiných, můj není tak vysoko, a navíc je na opačné straně, než se koná party. Tudíž se nepozorovaně vypařím a nikdo o tom nebude mít ani potuchy. Skvělé. Tenhle pokoj není najednou tak strašný, jak jsem si

myslela.

Pomalů lezu dolů. Je vidět, že jsem to ještě nezapomněla. Jako mladší jsem tudy utíkala nespočetněkrát. Ještě kousek a budu dole. Jsi vážně dobrá, Eleanor! Jenže ve chvíli, co se pochválím, si sáhnu do něčeho mokrého a ujede mi ruka. Zapištím a padám dolů.

KAPITOLA DRUHÁ

Čekám tvrdý pád, ale místo toho spadnu do čehosi měkkého. Pootevřu jedno oko a zjistím, že mě někdo pevně drží. Otevřu i druhé a podívám se svému zachránci do tváře. Světle zelené oči, hladce oholená přísná tvář a dokonale upravené havraní vlasy. Právě teď bych uvítala nějakou díru, do které bych se mohla zahrabat, protože mě svírá v náručí

Damien Drake.

„Prozradte mi něco. Proč jste lezla z balkonu?“ zeptá se mě.

Jen na něj zírám. Nedokážu dát dohromady rozumnou větu. Tohle je strašný průšvih.

„Slečno? Jste v pořádku?“ prohlíží si mě se zdviženým obočím.

Tím mě probere z transu. „Ehm, ano. Jsem.“

„A budete schopná mi odpovědět na mou otázku?“

„Já... Snažila jsem se nepozorovaně utéct před svou matkou.“

Dívá se na mě, jako by mi narostla druhá hlava. „Hlavními dveřmi to nešlo? Nebo si potrpíte na nestandardnost?“

„Kdybych mohla, tak bych je samozřejmě použila,“ odseknu a protočím oči. Pak si uvědomím, že mám jeho ruce stále omotané kolem pasu. „Byl byste tak laskav a pustil mě?“

„Ovšemže,“ postaví mě na zem.

Urovnám si sukni. „Děkuji za záchranu.“

Zastrčí si ruce do kapes u kalhot. „Není zač. Báł jsem se, že se tu ukoušu nudou, ale vy jste mě celkem pobavila. Příště bych vám ale doporučil zvolit jiný únikový východ, nemusel bych být poblíž, abych vás chytil.“

Zakroučím nevěřičně hlavou. „A vy si příště raději všimněte svého.“

Se zaujetím ke mně přistoupí blíž. „Mohu znát vaše jméno?“

„Ne,“ usměju se na něj našťavaně.

Zkoumá mě pohledem. Vypadá velice pobaveně. „Velice rád bych pokračoval v tomto zajímavém rozhovoru, ale mám se setkat s hostiteli. Paní Kingová totiž trvala na tom, abych se potkal s její dcerou. Snad ta nanyňka bude stejně zábavná jako vy.“

Zkřížím si ruce na prsou. Nejspíš netuší, že ta „nanyňka“ právě stojí před ním. Rozhodnu se jeho nevědomosti využít. „Proč o Eleanor takhle mluvíte? Udělala vám snad něco, že jí hned musíte nadávat?“

„Ne, Eleanor mi nic neudělala. Prakticky ji ani neznám. Naposledy jsem ji viděl, když byla ještě malá... Ale předpokládám, že je stejná jako ostatní dívky, které se mě snaží na příkaz svých matek dostat do chomoutu. Teď mě, prosím, omluvte,“ řekne a odejde pryč.

Páni. To se na sebe teda dozvídám věci. Dnešek prostě nemůže být lepší.

*

Po svém leteckém výkonu se upravím a snažím se trochu uklidnit. To, co o mně ten blb řekl, mě naštvalo a vlastně i urazilo. Měla jsem se nějak bránit, ale byla jsem úplně v šoku. Je zjevné, že se vůbec nezměnil.

Damien Drake patří mezi nejbohatší muže světa a město, ve kterém žijeme, doslova vlastní. Jeho rodina se výrazně podílela na rozvoji a vybudovala ho prakticky z ničeho. Na kontě se mu válí tolik peněz, že zabezpečí hned několik dalších generací své rodiny na léta dopředu. Proslýchá se o něm, že je velmi nekompromisní a jednat s ním není vůbec jednoduché. Vždycky musíte přistoupit na jeho podmínky. Na druhou stranu ho označují za zdatného obchodníka, který svou společnost vede dobře.

Ač je navenek velmi pohledný, uvnitř už tak pohledný není. Chlad a arogance z něj sálají na metry daleko. Myslí si o sobě, že je dokonalý. Ještě jsem nepotkala člověka, který je tak moc zahleděný do sebe. Pro některé ženy představuje skvělou partii, ale pokud je mi známo, je ve svých dvaatřiceti letech stále svobodný. Zjevně se nenašla žádná, která by s ním vydržela. Nedivím se, je stejně příjemný jako osina v zadku.

„Tady jsi. Všude tě hledám,“ vtrhne mi matka do pokoje a chytí mě za ruku. „Pojď, někdo na nás čeká.“

Protestovala bych, ale je mi jasné, že by mi to nebylo nic platné. Akorát bych zase poslouchala, že se chovám jako fracek. Nechám se tedy dotáhnout zpátky na zahradu a matka se okamžitě rozhlídne. Vsa-
dím se o cokoli, že vím, koho hledá.

„Bud' slušná a usmívej se,“ pová.

„Přestaň mě peskovat, není mi čtrnáct.“

Ještě pevněji mi sevře ruku. „V tom případě se tak nechovej. Očekávám od tebe, že se s ním spřátelíš. Je velmi okouzlující.“

Jojo, určitě, pomyslí si.

Sice je zabraný do rozhovoru, ale matka se odradit nedá. „Damienne,“ sáhne mu na rameno a upoutá tím jeho pozornost.

Otočí se a usměje se na ni. „Claire, rád tě vidím. Vypadáš báječně.“

Při té pokloně jí zčervenají tváře a zachichotá se. Hnus.

„Pamatuješ si na mou dceru Eleanor? Nedávno se vrátila ze zahradičky, kde studovala,“ chytí mě za ramena a postrčí mě blíž k němu. Vrhnu na ni našťvaný pohled.

Damien přesune svůj zrak na mě a nepatrně se zarazí. Užívám si ten pohled, kdy si uvědomuje, že toho, koho přede mnou pomlouval, jsem byla já. Když dlouho nic neříká, natáhnu k němu ruku a představím se mu. „Eleanor Kingová. Další naivní nanyňka, která se vás snaží na příkaz matky dostat do chomoutu.“

Za ta slova si vysloužím šťouchnutí do žeber. „Jak se to chováš?“

„V pořádku, Claire. Jde o záležitost, která je jen mezi námi,“ ujistí ji.

Matka mezi námi nechápavě těká očima. „Vy už jste se setkali?“

„Jen tak letmo,“ odpoví jí, a pak přesune svou pozornost na mě. Chytí moji ruku a potřese si se mnou. „Rád tě vidím, Eleanor. Vyrostla jsi. Vypadáš krásně.“

Věnuju mu nacvičený úsměv. „Děkuji za kompliment. Od takového znalce žen to zahřeje u srdce,“ neodpustím si přitom jistou dávku ironie v hlase.

„Claire, omluvíš nás? Rád bych s Eleanor mluvil o samotě,“ požádá.

„Není třeba,“ vložím se do toho. „Je mi líto, ale nejste jediný host, kterému se musím věnovat,“ udělám krok vpřed, ale zarazím se. „A pro příště mi vykejte a oslovujte mě slečno Kingová. Eleanor mi mohou říkat jen přátelé.“

Při odchodu slyším, jak se matka snaží z celé té situace nějak vybruslit, ale myslím si, že jakákoli snaha je marná. Je totiž nad slunce jasné, že jsem tomu člověku ukázala skrze slova prostředníček. My dva nikdy přátelé nebudeme.

*

Moje nálada nestojí za nic. Jsem otrávená a stejně tak matka. Po každé, když mě zahlédne, zpraží mě pohledem. Víím, že si mě později pěkně podá. Snažím se nějak odreagovat a zapovídám se s pár lidmi, ale nemám tušení, jaké je téma konverzace.

Několikrát se přistihnu, jak po něm pokukuju. Nedokážu od něj odtrhnout zrak. Je jako magnet, který mě k sobě přitahuje. On se na mě ale nepodívá ani jednou. Jako bych vůbec neexistovala. Nechápu, proč mě tak štve, že mě ignoruje.

Nakonec to vzdám a odejdu. Mám všeho dost. Štve mě, že mi nevyšlo kino a že se musím účastnit téhle pakárny. Těším se, až hosté zmizí a tenhle den konečně skončí.

Na baru si vezmu šampaňské a ukryju se v odlehlém koutu zahrady, kde stojí fontána. Sundám si boty a smočím si kotníky ve studené vodě. Hlavou mi víří tolik myšlenek, že nepostřehnu příchod narušitele.

„Schováváte se?“

Nemusím se ani otáčet, abych zjistila, kdo za mnou přišel. Poznám ho. „Nemám důvod se schovávat,“ řeknu, aniž bych se na něj podívala a napiju se.

Udělá pár kroků a objeví se v mém zorném poli. „Proč tedy nejste na party a nebavíte se?“

Zastíním si oči a zakloním hlavu. „Pro dnešek bylo zábavy až dost.“

„Souhlasím,“ sundá si sako a bez dovolení se posadí vedle mě. Snažím se na něj nedívat, ale neudržím se. Po očku ho sleduju, jak si

vyhrnuje rukávy košile. „S tím šampaňským byste měla brzdit,“ ukáže na lahev. „Bude vám špatně.“

Nakloním se k němu. „Starejte se o sebe. Nejste moje chůva.“

„Máš pravdu, nejsem,“ začne mi tykat a lehce mi přejede rukou po noze. „Ale kdybych byl, můžeš si být jistá, že tě přehnu přes koleno a naplácám ti za to, jak jsi drzá.“

Tak a dost. Prudce vytáhnu nohy z fontány a Damiena zasáhne sprška vody. „Pokud se neumíte chovat, neměl byste lézt mezi lidi. A zapřemýšlejte nad koupí náhubku. Myslím, že byste ho potřeboval.“

Při odchodu mám nohy jako z olova. Cítím, jak se mi jeho pohled propaluje do zad. Vzbuzuje ve mně zvláštní pocity. Co je ten chlap, sakra, zač?

*

Jak jsem předpokládala, večer si vyslechnu půlhodinovou přednášku o svém naprosto nevhodném chování. Prý jsem Damiena přede všemi zostudila a způsobila tak skandál! Že jsem si nevšimla...

Matka se do svého kázání snaží zatáhnout i otce, ale ten raději dál řeší pracovní věci. Škoda, že tu není Matteo. Ten vždycky ví, jak situaci uklidnit. Pokaždé řekne něco úžasného a je po bouřce. Já tuhle schopnost bohužel nemám. Nezbyde mi nic jiného než si ty kecy vyslechnout až do konce.

Zavřu se ve svém pokoji. Jsem k smrti unavená, ale nedokážu usnout. Pořád se musím převalovat. Damien mi nedá spát. Proč jen jsem musela spadnout do náruče zrovna jemu? Nemohl tam stát někdo jiný?

Na nočním stolku se mi rozsvítí telefon a oznamuje mi příchozí zprávu.

Určitě to bude Kendall nebo Debora, pomyslím si. Jenže se spletu. Píše mi neznámé číslo.

NEZNÁMÉ ČÍSLO: BRZY SE ZNOVU SETKÁME, SLEČNO KINGOVÁ.

Zprávu si přečtu snad pětkrát. Jsem přesvědčená, že je od něj a radši ani nechci vědět, jak získal moje číslo. Hodlám předstírat, že netuším, kdo mi píše a vytřukám odpověď.

ELEANOR: NEVÍM, KDO JSTE, ALE NEMÁM ZÁJEM O STALKERA. SMAŽTE SI MOJE ČÍSLO A OTRAVUJTE NĚKOHO JINÉHO.

Žádná další zpráva mi už nepřijde.

KAPITOLA TŘETÍ

Můj vztah s matkou je komplikovaný a vždycky byl. Nekoukáme spolu na filmy, nechodíme nakupovat, o ničem se spolu nebavíme a ani se jí nesvěřuju se svými tajemstvími. Jednoduše si vůbec nerozumíme. Bydlet s ní pod jednou střechou není žádný med. Nutně se mi potřebuje montovat do života a řídit mě. Takže když Kendall přijde s tím, že její rodina vlastní ve městě volný byt, kam se můžeme společně nastěhovat i s Deborah, neváhám ani minutu a souhlasím. Sice nebudu bydlet tak daleko jako dřív, ale i menší vzdálenost je lepší než žádná. A navíc se nemusím bát, že mě bude navštěvovat. Dá mi jasně najevo, že nesouhlasí s bydlením v obyčejném bytě (který ve skutečnosti vůbec obyčejný není) se spolubydlícími.

„Ještě, že je tohle poslední krabice, protože jsem úplně hotový,“ zafuní Matteo a položí ji na zem. Na čele mu vyskočí kapičky potu, které si setře rukou. Vysíleně spadne do křesla.

„Ale copak? Trávíš v posilovně mraky času a vyřídí tě taková prkotina. Asi děláš něco špatně,“ utahuju si z něj.

Hodí po mně polštář a trefí mě do ramene. „Měj trochu úcty ke staršímu bratrovi. Taky jsem se na tebe mohl vybodnout.“

„To bys neudělal. Máš mě až moc rád,“ zakřením se. „Děkuju za pomoc. Jsi nejlepší.“

Mávne rukou. „Maličkost.“

Rozhlédnu se po místnosti. Pokoj je z větší části zařízený, ale pár věcí jsem si u rodičů nechala schválně, aby se jim při první vlně stěhování něco nestalo. Teď už nastala příležitost si je nadobro odnést sem.

„Musím uznat, sestřičko, že jsi odvedla dobrou práci. Jsem rád, že jsi nepodědila matčin vkus,“ pochválí mě.

„Děkuju. Nemáš ani tušení, jak mi ten květinový motiv lezl krkem.“

„Ale mám. Zapomněla jsi snad na můj pokoj?“

Zasměju se. „Uznávám. Tvoje zelenohnědé tapety se zlatým proužkem jsou horší než ty moje.“

„Tak vidíš,“ poví mi a vstane. Všimne si zarámované fotografie, kterou mám vystavenou na stole. Vezme ji do ruky a pozorně si ji prohlédne. „Pořád ji máš... Přijde mi to jako věčnost.“

Podívám se na ni taky. Tehdy mi bylo sedm a Matteovi třináct. Stojíme společně s tetou Angie v parku, kam jsme často chodívali. Ten snímek mi připomíná krásné časy a zároveň ve mně vyvolává smutek. Tři měsíce po pořízení teta odešla.

„Stýská se ti po ní?“ zeptá se. Úsměv mu úplně vymizí z tváře.

Přikývnu. „Nemine den, abych si na ni nevzpomněla. Občas bych se k ní chtěla přitulit a ujídat bonbony jako kdysi.“

„A koukat na *Hercula Poirota*,“ dodá.

„Nebo na *To je vražda, napsala*,“ zasměju se a Matteo se ke mně přidá. Angie pro nás hodně znamenala.

„Byla tak jiná než máti. Jako by vůbec nebyly sestry,“ řekne.

„U dvojčat je prý běžné, že jsou sice vzhledově identické, ale povahy mají rozdílné.“

Ty dvě jsou jako nebe a dudy. Dá se říct, že máti je zlé dvojče a teta hodné. Měli jsme ji moc rádi. Pořád s námi něco podnikala a nepeskovala nás od rána do večera. Jednoho dne bez jediného slova zmizela. Někdy mám pocit, že snad nikdy neexistovala.

„Docela by mě zajímalo, kam se tehdy poděla,“ povzdechne si bratr smutně a vrátí fotografii zpátky.

„Jo, mě taky. Naši o ní nemluvili?“

„Ani slovo. Párkrát jsem se na ni během let zeptal, ale máti to vždycky rázně utnula. Nakonec jsem toho nechal.“ Podívá se na hodinky. „No nic, budu muset jít. Mám ještě nějakou schůzku a musím se připravit.“

Chci v rozhovoru ještě pokračovat, ale zřejmě má dost. Chápu ho. Oba neradi mluvíme o rodinných vztazích. „Ještě jednou děkuju za pomoc.“

„Pro tebe cokoli, sestřičko,“ obejmeme mě. Při odchodu se zastaví ve dveřích a opře se o futra. „Mimochodem... Je tady ta tvoje kámoška

právnička? Rád bych ji pozdravil.“

„Debora ještě není právnička, koukej se od ní držet dál,“ pohrozím mu. „Ale jak ji znám, tak u ní nemáš sebemenší šanci.“

„Co tím chceš jako říct? Já jsem jedna z nejlepších partií ve městě, pamatuješ?“ zakmitá obočím.

„Haha, neměl bys matce věřit všechno. Víš, jak ráda přehání,“ rýpnu si do něj pobaveně.

Zamračí se. „Prozrad’ mi jediný důvod, proč bych u ní nezabodoval.“

„Nevíš, co to znamená být někomu věrný. A oba víme, že se nerad vážeš,“ podotknu a rozlepím krabici.

Otevře pusy a hned ji zase zavře. „No, dobrá. Možná máš pravdu.“

„Mám ji určitě,“ opravím ho. „Mazej na tu schůzku,“ vystrkám ho ze dveří.

„Fajn. Měj se, sestřičko.“

Jakmile je pryč, dojdu k oknu a odhrnu záclonu. Nebe je zatažené a zdá se, že se každou chvíli spustí déšť. Z ulic slyším hluk projíždějících aut a hovory tisíců lidí. Šmejdím očima po budovách, až se zarazím u té nejvyšší – Drake Tower. Černý prosklený mrakodrap, ve kterém sídlí společnost Drake Enterprises. Nikdy jsem uvnitř nebyla, ale pamatuju si, jak otec kdysi vyprávěl, že tam mají podlahy z pravého mramoru, v každém patře visí obraz od nějakého významného malíře a na záchodech jsou kohoutky z pravého zlata. Státní zakázky evidentně vynášejí.

Když už jsme u Damiena... Od té garden party jsem ho neviděla a ani se neozval. A tak je to správně. Mám na práci důležitější věci než jeho. Občas se mi ale k němu zatoulají myšlenky. Chci si o něm zjistit nějaké podrobnosti, jenže není na sítích. Neviděla jsem ho roky a věci, které o něm vím, se mohly dávno změnit. Musím si tedy vystačit s články na internetu. Ani tam nejsem úspěšná, protože v nich jsou informace, které znám. No a u těch bulvárních... Ty беру s rezervou. Píše se v nich, s jakou ženou momentálně je a o koho se jedná. Ten chlap je střídá jako ponožky. Nechutné.

*

Po náročném pracovním dopoledni se potřebuju odreagovat. Zavřu se u sebe a převléknu se do tílka a legín na jógu. Odsunu křeslo, abych si mohla rozložit podložku, a zapálím svíčku s ovocnou příchutí. Nakonec ztlumím světlo a ze šuplíku vyndám sluchátka, do kterých si pustím relaxační hudbu.

Chystám se na další cvik, ale Kendall mi vtrhne do pokoje a naruší mi atmosféru. Oči jí úplně září, což znamená, že má něco za lubem.

„Říkaly jsme si s Deb, že bychom zašly na drink. Přidáš se?“ navrhně mi.

Vezmu ze stolu lahev a napiju se. „Já nevím... Asi ne. Běžte beze mě.“

„No tak, netrhej partu. Jedna sklenička tě nezabije,“ přemlouvá mě.

Zasměju se. „Kendall, znám tě. Ty u jednoho drinku nikdy nezůstaneš. Zítra mám něco důležitého a potřebuju čistou hlavu.“

„Jestli půjdeš s námi, tak slibuju, že se budu krotit a půjdeme domů v rozumnou dobu.“

„Což u tebe znamená v kolik?“ zeptám se.

Zamyslí se. „Ve tři?“

„Zapomeň. Maximálně do jedné.“

Nadšeně zatleská. „Platí. Jdi se převlékat.“

Taxík zastaví před podnikem Atlantic. Jako první vystoupí Kendall, pak Debora a nakonec já. Při sezení se mi vyhrne sukně, takže si ji stáhnu a přehodím si psaníčko do druhé ruky. Ochromí mě chlad a zalituju, že jsem si nevzala nějaký přehoz. Prohlédnu si budovu. Už jen z toho nasvíceného zlatého nápisu je poznat, že sem obyčejní lidé nechodí.

„Co děláme zrovna tady? Proč jsme nešly někam jinam?“ diví se Debora.

„Deb má pravdu, proč zrovna tenhle podnik?“ přidám se.

„Protože Atlantic patří mezi nejlepší ve městě a já ho chci vidět,“ protočí oči Kendall a zmizí ve dveřích.

Sestupujeme po schodech dolů. Schodiště nelemují zdi, ale obrovská akvária. Stovky rybiček nás celou dobu následují. Jestli jde majiteli o okázalost, tak uspěl.

Usadíme se na baru a hned k nám přispěchá barman. „Co vám mohu nabídnout, dámy?“

Kendall po něm hodí očkem a chlap zrudne jako rajče. „Daiquiri.“ Vyměníme si s Deborou pohledy a zasmějeme se.

„A pro vás?“ zadívá se na Deboru.

„Já si dám Dry Martini.“

„Dvakrát, prosím,“ řeknu.

Večer probíhá skvěle. Dobře se bavím. Ani jedna z nás chvíli neza-
vře pusu a neustále se něčemu smějeme. Holky jsou už lehce opilé, ale
já se s pitím krotím. Zítra mám v plánu zajít na jedno místo, kde jsem
od svého návratu domů ještě nebyla a kam se těším. Dorazit tam s ko-
covinou není nejlepší nápad.

„Dámy, tohle je pro vás,“ postaví před nás obsluha šampaňské.

„My si nic neobjednaly,“ namítnu.

„Pozornost od majitele,“ vysvětlí mi.

Kendall s Deborou si sklenky rozeberou, ale já svou nechám stát.
„Kdo je majitel?“ zeptám se.

„Pan Drake,“ odpoví mi a zmizí.

Okamžitě ho začnu hledat. Najdu ho, jak sedí u rohového stolu
a dívá se naším směrem. „Hned jsem zpátky,“ oznámím a vstanu.

Srdce mi buší jako splašené, zatímco se proplétám mezi stoly.
V krku mám sucho a cítím, že se třesu. Proč na něj moje tělo tak
zvláště reaguje?

Opět má na sobě na míru ušitý tmavý oblek. Kravatu tentokrát ne-
chal doma a rozepnul si několik knoflíčků u krku. Nonšalantně se opírá
o opěrku a v pravé ruce svírá drink. Tváří se namyšleně. Jako by právě
vyhrál sázku, o které dopředu věděl, že ji vyhraje. V duchu si připo-
menu, abych si dávala pozor. Za to, co předvedl na té pitomé party, má
u mě vroubek.

„Dobrý večer, slečno Kingová,“ pozdraví mě. „Znovu se setká-
váme.“

„Dobrý večer i vám, pane Drakeu. Přišla jsem vám poděkovat za
šampaňské, ale nemáte si dělat škodu. Vystačíme si s vlastním pitím.“

Odloží sklenici. „Neděkujte mi. Nechcete se ke mně připojit?“

Něco ve mně křičí, ať si sednu. Jako by část mě toužila po jeho

přítomnosti. Vyvádím sebe samu z míry. Nakonec zakroutím hlavou. „Ne, měla bych se vrátit za kamarádkami.“

„Myslím, že je o ně postaráno,“ ukáže kamsi za mě.

Podívám se přes rameno a zjistím, že se k holkám vetřeli dva muži. Otočím se zpátky. „Evidentně.“

Vstane a odsune mi židli. Usadím se a on se vrátí na své místo naproti mně. Zajímavé, s ďáblem u stolu jsem ještě neseděla.

„Dáte si něco?“

Zavrtím hlavou. „Ne.“

„Jsem rád, že jsme na sebe narazili. Nedávno jsem si na vás vzpomněl.“

Opřu se zády o opěrku a přehodím si nohu přes nohu. „Opravdu? Tak významný muž, jako jste vy, má čas myslet na někoho nevýznamného, jako jsem já... Překvapivé.“

„Myslíte si, že jsem významný muž?“

„Všichni o vás tak mluví, takže to bude asi pravda.“

„Co si konkrétně myslíte vy, slečno Kingová?“ zajímá ho.

„Nevím. Pořádně vás neznám, tudíž vás posuzovat nemůžu.“

Přimhouří oči a lokty si opře o stůl. Svaly na pažích se mu přitom napnou, div neroztrhnou sako. „Kolik vám je let?“

Ušklíbnu se. „Copak nevíte, že ptát se ženy na věk je krajně nevhodné?“

„To jste pořád tak bojovná?“

„A vy pořád tak zvědavý?“

„Takže mi váš věk opravdu neprozradíte?“

Povzdechnu si. „Je mi devatenáct.“

„Devatenáct...“ zamumlá si pro sebe. „Hodláte jít na vysokou?“ Při čekání na odpověď se napije a já musím sledovat, jak se mu zhoupne ohryzek. Na co že se mě ptal?

Nervózně si poposednu. „Ano, budu studovat architekturu.“

„Prosadit se jako architekt není lehké. Vaše rodina vlastní hotelové impérium. Proč nestudujete třeba hotelový management? Váš otec by jistě ocenil takový přínos.“

Odhrnu si vlasy a zastrčím si je za ucho. „Víte, já nemám ve zvyku se cpát někam, kde mě nikdo nechce. Hodlám si vybudovat vlastní

kariéru. Chci být architektkou a také jí budu. Konkurence se rozhodně nebojím. Nejsem žádná ustrašená holčička.“

Uchechtne se. „Ne, nejste. Jste silná, sebevědomá žena.“

Teatrálně zalapám po dechu. „Opravdu jste mi právě složil kompliment? Jsem v šoku.“

„Máte nějakého oblíbeného architekta?“ přejde mou rýpavou poznámku.

„Jistě, hned několik.“

„Například?“

„Thomas Chester,“ prozradím mu. „Je to úplný génius.“

„Jistě vám je známo, že Drake Tower navrhl právě on.“

„Samozřejmě, ale na kontě má naštěstí i jiná, lepší díla.“ Dělán si legraci. Drake Tower je úžasná stavba, ale chci využít každou příležitost si z něj utahovat.

Změří si mě pohledem. Povytáhnu odhodlaně obočí. Do toho, Damiene. Vrať mi úder. Ukaž, jaký doopravdy jsi.

„Vaše kamarádky jsou na odchodu,“ upozorní mě.

Lehce se pousměju. Že bych konečně měla navrch já, a ne on? Podívám se na skupinku u baru. Holky vstávají a ti muži také. Pokud půjdou do našeho bytu, nevyspím se. „Také půjdu.“ Zvedám se, ale chytí mě za ruku.

„Nechod'te.“

„Proč?“

„Mají doprovod a vy tam budete nadbytečná. Nepojedeme ke mně?“ navrhně mi.

V hlavě se mi rozbliká červená kontrolka. „K vám? Hodláte se snad pochlubit cennou sbírkou motýlů nebo známek?“

Krouživými pohyby mi hladí zápěstí a jeho oči potemní. „Spíš bych vám ukázal ložnici. Bude se vám líbit.“

Zamračím se. „Co tím naznačujete?“

„Rád bych s vámi strávil noc a něco mi říká, že vy se mnou také,“ řekne narovinu.

Fajn, tohle je konečná. Vytrhnu se mu. „S někým si mě pletete, pane Drakeu. Já nepatřím mezi ženy, kterým našeptáte do ouška pár otřepaných frází a ony vám pak na oplátku roztáhnou nohy. Pokud si

potřebujete nutně zašukat, najděte si nějakou svolnou zoufalku,“ zašklebím se na něj znechuceně.

Rychlými kroky se blížím k východu. Rozrazím našťavaně dveře a do obličeje mě udeří silný studený vzduch. Přijdu si... pošpiněná a znechucená.

Damien Drake je největší idiot na světě.

KAPITOLA ČTVRTÁ

V minulosti jsme do Easton Parku společně s Matteem a tetou chodili skoro pořád. U hlavní brány stával stánek, u kterého jsme si pokaždé koupili preclík a ujídali ho celou procházku. Obvykle naše trasa skončila u malého jezírka, kde se Angie posadila na lavičku a my s bratrem se honili. Jedna z mála hezkých vzpomínek, které z dětství

mám.

Poté, co dorazím do parku, s nadšením zjistím, že se tu nic nezměnilo. Stánek dál stojí na svém místě a já si u něj rovnou koupím preclík. Chutná přesně tak, jak si pamatuju. Ujídám kousek po kousku a procházím se. Stromy a bílé lavičky lemují asfaltovou cestu a jezírko je stejně průzračné jako kdysi. Posadím se a přemýšlím nad tím, co se včera stalo v baru. Vůbec nechápu, jak ten idiot přišel na to, že ho taky chci. Vždyť já bych se ho nedotkla ani lopatou! Ani se neznáme! Neuvěřitelné, jak mě dokáže vytočit.

Nejsem jako moje kamarádky. Těm vztahy na jednu noc vyhovují, ale já prahnu po něčem víc. Po souznění a porozumění. Nechci mít stejný vztah jako rodiče. Sním o někom, kdo mě bude opravdu milovat a budu pro něj na prvním místě. Toužím po lásce, ze které se mi zamotá hlava. Damien nic takového vážně nenabízí...

Později odpoledne si uvařím velký hrnek kávy, nasadím si sluchátka a uvelebím se na posteli. Otevřu si připravený skicák a začnu do něj črtat. Zaberu se tak do práce, že si ani nevšimnu Debory, jak stojí ve dveřích a pozoruje mě. Leknutím nadskočím. „Fuj, ty jsi mě vyděsila.“

„Máš návštěvu,“ oznámí mi.

Zmateně se zamračím. Dneska nikoho nečekám. „Koho?“

Pokrčí rameny. „Neznám ho, ale je dost starý. Myslela jsem, že jsi na mladší.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy NeManželství.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.